

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals., Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

D. ANTON A BARCELONA.

La filoxera, en Romero Robledo, la falta de treball, lo tifus y en Cánovas: no 'ns queixarem los catalans per falta de visites vegetals, animals y ministerials. Are no falta sino que la triquina aquest any també comparegui a la llista, perque la nostra felicitat siga completa.

En Romero, com á gefe dels húsars vá obrirli lo camí, perque han de saber que l'avansada del exercit conservador es l'esquadró de húsars.

Ell vá passejarse, com vostés no ignoran, per los nostres carrers y plassas: ab lo clavellet al trau y 'l bastonet á la mà, demostrant qu'era 'l model dels ministres pimpolles que treuhen flor durant las revolucions y treuhen fruit durant las restauracions.

D. Anton ja es tot' un altra cosa.

Cara grossa y bermellosa, bigoti que l'hi blanqueja, carns abundants, moviments reposats, mirada seria, actitud orgullosa, no dú clavells ni violas y si portés bastó 'l duria ab cossa.

L'un es lo galant jove de la política conservadora.

D. Anton es lo primer galant, ab honors de barba.

Y á propésit de aquesta política.

Un periódich de Madrid la compara ab una comedia, y partint d'aquest principi diu que l'escenari está desembrassat; que 'l general Martinez Campos y la seva companyia ho han fet tant malament que 's retiran: que 'ls governadors de las provincias, los diputats y la gent conservadora en general han adornat l'escena y han preparat las ovacions; y que las visitas de 'n Romero Robledo y de 'n Cánovas á Barcelona son lo prólech d'aquesta comedia.

Lo resto de l'acció 's desenvolupará á Madrid, y ja hi ha qui suposa que en l'escena primera del primer acte los actors apareixeran asseguts tranquilament en la taula del presupuesto.

Jo crech que 'l periódich de Madrid té rahó: en mon pobre concepte tot lo que veyém no es més que una comedia.

Qu' en Cánovas visita las fábricas, tallers y botigas: ¡comedia pura!

Que 'ls fabricants y 'ls industrials s' esforcen fontli 'l renderi, res més que comedia.

En Cánovas mira, observa, escolta, atén, demostra interès per la producció catalana... ¿y qué?

Demá será á Madrid, respirará aquella atmósfera viciosa, y per ell, gefe de un partit que tot ho sacrifica al afany de governar, tindrà més interès la provisio de un empleo de tercer ordre, que una providencia salvadora y eficaz pera arrancar á la pobre industria de la boca del abisme que l'amenassa.

Tant de ho que 'ns enganyessim!... Pere desgraciadament tenim motius per ser desconfiats. ¿Ne volen un? Donchs recordin una historia.

No fá molt temps se parlava de un tractat de comers ab Bélgica, qu' es com si diguessim un tractat entre un esparver y un pobre colom, en materia de volar al aire libre.

Los industrials s' alarman: envian una comissió á Madrid: la comissió truca á las portas del govern: en Cánovas la reb; es fi, es atent, fins es afectuos; moltes estretas de mà, moltes sonrisas, molta expansió, molta confiança y sobre tot moltes promesas; y la comissió satisfeta, encare no havia tornat á Barcelona, quan ja arribava la fatal noticia de que 'l tractat era un fet consumat, rebent la malaltissa industria catalana un cop de mort, tot justament, quan més falta l'hi feya un alé de vida.

¿No s' en recordan los industrials que are l'acompanyan y l'obsequian?

Espliquinli aquesta historia.

Sí: no fassan la comedia, y entre las pocas fábricas obertas que l'hi ensenyan, portinlo á veure las qu' están tancadas.

Diguinli:—Aquí, avants de que vosté pujés al poder, las fábricas marxavan, lo treball anava en gran, los magatzems estaban vuits, l'obrer se guanyava la vida, los balansos se tancavan sempre ab grans beneficis.

Y si ell pregunta:—¿Com m' esplican donchs que estigan parats aquests talers y aquestas màquines?

Llavors vostés, sigan franchs, y respónguinli á n' en Cánovas:—Aquests talers y aquestas màquines obeheixen las lleys conservadoras: son l'imatge de l'ordre conservador: mfrils, fins ells están quiets.

Desengányinse, es un fet adyerat per l'experiencia. En aquesta terra laboriosa y liberal, lo rezel, la falta d' expansió, la mort de la llibertat, ocasiona sempre la mort de l'industria, l'enconyiment, la desconfiansa, la miseria.

Des anys avants de la revolució succehia lo mateix que are: los obrers sense feyna imploravan la caritat pública; los capitals se feyan fonedissos; la miseria creixia... ¿quí no se 'n recorda?

En cambi: ¿quí no recorda d'aquell impuls d'activitat, de vida, de treball que coincidía ab las expansions lliberals?

Que 's posin la má al pit los nostres industrials: que 's posin la má al pit, y no fassan la comedia.

¿Volen encare un' altre prova? Jo avuy no 'm puch contenir 'l riure quan llegint

al Brusi m' entero de que 'n Cánovas ha visitat lo Parque, ha visitat lo Port y ha recorregut l' Ensanche... y tot aixó ho ha trobat admirable y digne de una capital de la importancia de la nostra.

¡Qué! ¿No sab qu' es l' Ensanche? ¿No sab qu' es lo Port?

Son dugas condecoracions que la revolució del 54, al decretar lo derribo de las murallas que encare subsistirían si s' hagues governat sempre al isitil de 'n Cánovas, vá posar en lo pit de Barcelona.

¿No sab qu' es lo Parque? Es la condecoració de la revolució del 68 al derribar la Ciutadela.

Barcelona, en aquests cassos, romp las trabas que l' oprimeixen, y plena de fecunda alegría, allá hont hi havia glaci y camps hi aixeca una ciutat nova: y sab convertir un padró d' ignominia alsat per Felip V, en un jardí que serveixi de reereo y expansió al poble.

Aquestas son las obras de la revolució.

Vostres, conservadors, si volén ensenyarli las nostras, no teniu més que mostrarli la muralla de mar empantanegada, la riera d' en Malla, impávida al seu puesto, las clavegueras obstruidas, los impedrats ab més clots que la cara de un grabat; la plassa de Catalunya plena de barracons, los célebres pous de Moncada, y aquell cementiri ple de gom á gom, que ja no hi cab res, ni la mitra del bisbe.

Y diguenli:—Alló es lo que sab fer la revolució, y aixó es lo que sabem fer nosaltres; per lo tant, vaji governant com sempre, que nosaltres com los gladiadors, també sabem caure exclamant:

«Ave Cesar, morituri te salutant.»

P. K.

ENIM de fer una rectificació y la fem ab molt gust tractantse de frenre 'l mal efecte de una noticia consignada en lo número anterior de la Campana.

Deyam qu' en la funció del Circo Ecenestre de la Plassa de Catalunya donada á favor dels obrers sense feyna, los senyors D. Fernando Puig y D. Joseph Maria Nadal, havian tornat lo palco quan ja la funció era comensada.

Aixís nos ho havia assegurat una persona que havia de saberho.

No obstant devém consignar que D. Fernando Puig vá retornar lo palco acompanyat de una cantitat; y respecte 'l Sr. Nadal, si bé ell no vá anarhi personalment, hi assistiren varios individuos de la seva familia, contribuint tots ells á aliviar la sort de las classes obreras.

Tant y tant vá l'anti á la font que al últim se trenca.

Aixó podrà dirse de 'n Frascuelo que 'l diumenge passat vá rebre la cornada de un toro, en la plassa de Madrid.

La ferida es grave, y lo millor que podrà succehirli, segons sembla, es l' anputació del brás esquerra. Si aixís se 'n escapa podrà donarse per felís.

Compadeixém al home; pero hém de dir que si no 's corressin aquests perills, aquí á Espanya tot-hom seria torero.

Lo sensible es l' importància immensa que 's dona á un fet semblant. L' aristocràcia madrilenya que deixaria morir de gana á un home de lletres ó de ciencia no abandona un instant la casa de 'n Frascuelo, y aixó no es pás un tribut al home, sino un tribut al torero.

La política de la República francesa:

«*Tout laisser dire; ne rien laisser faire.*»

Aquesta frase es de M. Grevy president de la República, y vol dir que no hi ha que alarmarse per lo que 's diu en los periódichs y en las reuniones públics.

Que 's diga tot lo que 's vulga: respecte als fets no hi ha més norma que la llei.

Lo Terso tenia un ajudant, en Boet, y un dia se l' hi vá fondre 'l Toisó d' or.

Are últimament tenia un secretari, y se l' hi ha evaporat ab sis mil duros.

Un ditxo assegura que llops ab llops no 's mossegan, pero are 's véu que carlins ab carlins se roban.

Lo qu' es venirme de mena!

Un cantar de un' obra que acaba de publicar un tal *Catalina* autor de un drama xulat y académich de nou cunyo:

«Cantaba á su reja un preso

viendo á un banquero pasar:

unos estamos por poco

y otros por mucho no están.»

Per coneixe l' estat de l' Espanya conservadora, no hi ha ningú com los conservadors.

¡Quan ells ho diuen!

En la Junquera s' ha celebrat lo sisé aniversari del atac dels carlins.

Vá haverhi molt bonas festes y molta concurrència.

Un detall: lo clero vá prestarse á cumplir gratuitamente lo seu ministeri. No podem menos de tributarli un aplauso.

Ja veuen com no sempre la *Campana* ataca als capellans.

Després de las hassanyas ab la premsa, l' arcalde d' Olot n' ha fet un altre. Ha obligat á la companyia de bombers á presentar la dimissió.

Vintivuit anys feya que la companyia servia gratuítament. Ván demanar que se 'ls pagués lo jornal, lo dia que 'l perdessin apagant un foc, y l' arcalde s' ha estimat més quedarse sense bombers.

Escolti, quan vosté, com á procurador del jutgat, vá á fer una execució en una casa pobre, lo qual sempre ho fá ab la rialleta als llábis, que no cobra?

Home, per mort de Déu: miris que fá més mal que la filoxera.

¿Me vol creure? Fiegui.

De tots los fraus que ván descubrintse per tot arréu los ministerials ne diuen *irregularitats*.

D' entrar á una nació y apoderarse 'n, avants no 'n deyan robo, sino *anexió*.

De treure diners de un puestio y gastarlos secretament, ne deyan *transferencia*.

Dels fraus d' arc 'n diuen *irregularitats*.

Está mal dit, porque son tant nequents, que ja no hi ha á Espanya una cosa més *regular* que aquesta.

¿Es cert que á Vallcebre hi ha un subjecte, que titulantse metje vé exercint aquesta professió no sols en aquell poble sino també en molts dels del voltant, sense cap títol oficial?

¿Es cert que 'ls vehins y l' arcalde van denunciar aquest abus al Jusat de primera instancia, sense cap resultat?

¿Es cert que durant la guerra-civil, aquest fulano va ser metje dels carlins?

¿Es cert que si 'l jusgat de primera instancia no ha fet res encare, 's déu á que durant moltes épocas ha estat vacant?

Sr. Gobernador: nosaltres voldriam que vosté

busqués la contestació á las anteriors preguntas. Calculi que la salut de un poble val molt, y que l' honra de la facultat de medicina també val alguna cosa.

Sobre l' intentada formació de partits polítics, sense cap més necessitat que 'ls aconselli, que la voluntat dels que 'ls forman, deya un aficionat á las comparacions.

«La formació de aquests partits se sembla molt á la formació de companyias dramáticas. Y s' hi sembla més perque no hi ha un sol aspirant que no tinga aspiracions de primer actor. Llavors succeheix que no poden representarse obras de gran espectacle. ¿No saben perque?»

«Per falta de comparsas.»

L' *Acta*, periódich ministerial diu que la república francesa es un vehinat bastant molestós per varias nacions de Europa.

Observació de «*El Liberal*»: «Donchs miri, lo mateix dirá la Fransa dels seus vehins.»

Si nosaltres fossem la Fransa, anyadiriam:—Y qui vulga res, que vinga.

Hem rebut un manual complet de Aritmética práctica degut al professor de primera ensenyansa D. Rafel Sargatal. Es notable perque tots los problemas tenen relació ab la geografia, l' historia, la geometria, la física, la química, l' higiene y altres ciencias.

De manera que al mateix temps que l' aritmética s' aprenen datos útils y curiosos.

A Vich hi ha un arcalde, lo fabricant de llangonissas Sr. Bernis, que si no sapigués més de fer llangonissas que de portar la vara, no hauria guanyat cap premi en cap exposició.

Avants de ser concejal, anava de casa en casa prometent que treuria 'ls consums.

Donchs bueno, dias endarrera, á mitj kilómetro de la ciutat, á un noy que duya dintre de un cabasset una ampolla ab dos porrons de vi, varen pèndreli vi, ampolla, cabas, un toballó y uns quartos que dintre del cabas portava.

Y no van endurse'n la criatura, sens dupte perque no era bona per menjar.

Lo rector de Sant Felú disgustat perque 'ls homes no van á confessarse, donava entre altres los següents consells á las donas:

«De primer los hi demanén per la familia, y si aixó no basta, si tant se resisteixen, los hi toquéu l' espatlla, los hi donéu algun petó. los hi respalléu la roba, la poséu á la voreta del lit, y 'ls hi dihéu que si no poden venir al dematí que vingan al vespre.»

Aixís nos ho escriuhen d' aquell poble, donant-nosho per textual.

A Prats de Rey hi ha un rector que resulta ser un plaga de la parroquia.

¿May dirian com se diu? Mossen Salat. ¿Eh qu' es ben salat l' apellido?

¡Oh! Donchs encare son més salats los seus sermons.

Figúrinse que l' altre dia va fer saber als seus feligresos que tots los que llegeixin ó sentin llegir *La Campana de Gracia* y *La Esquilla de la torratxa* cauhen en pecat mortal.

¡Jesus, María y Joseph! ¡Aixó si qu' es salat!

Velhiaqui qu' are aquests dos periódichs encare deuran tenir més pecadors, es á dir, més lectors.

Tant nos tiran trona avall aquests capellans, que al últim nos haurém de casar. ¡Oh! Y que ja la tenim triada! Si la veyan.... ¡Ah, que n' es de maca!

La notable companyia dramática italiana continua fent comedias y més comedias, ab un acert admirable. Ja 'ls dich jo que may havian vist una companyia semblant á Barcelona.

Y no obstant, lo públich ilustrat, brilla per la seva ausencia.

No 'u entench: jo crech que la política conservadora ho perturba tot: casi diria que 'l bon gust se tanca dintre de casa seva y no surt may per por de que l' agafin.

Un dia de la senmana pasada, un tal Sr. Merced, fondista acreditat, que acaba de encarregarse del Restaurant del Liceo, va tenir l' atenció de convidarme.

Vaig veure un local completament restaurat, molta limpiesa per tot arréu, una vagilla preciosa, y una porteta que 's comunica ab lo tercer pis del Liceo, que jo crech que per aquella porteta, al Sr. Merced té d' entrarli la fortuna.

Respecte al dinar ab que va obsequiarme, no 'ls diré res més sino que hauria volgut que 'ls trenta mil lectors de *La Campana de Gracia*, s' hi haguesin trobat. Era un dinar de primera, reunint totes las condicions necessarias: escullit ben combinat y guisat de una manera.... que francament, com que 'l restaurant es al tercer pis, jo fins vaig creure que 'l Sr. Merced té la cuyna al cel.

Ha mort en Vich lo nostre estimat corresponent de *La Campana* senyor Albert Garriga, conseqüent demócrata. Asociem lo nostre sentiment ab lo de la seva desconsolada familia.

La caricatura que donem avuy es deguda á la pluma del intelgent dibuixant senyor Pellicer.

Ha arribat procedent de Suissa lo nostre estimat dibuixant de *La Campana* lo senyor Apeles Mestres. ¡Ja veuran quinas caricaturas més cayas donarem, debudas al seu inuencionat llapis.

S' assegura que l' arcalde de Molins de Rey, exgele de voluntaris de la república, vá presidir lo segon dia de la festa major una vetllada donada per la juventut Católica y que al dia següent vá assistir á lo banqueto que 's vá donar en Sans al Sr. Romero Robledo.

¿Qué dimontri passa en aquella vila tan lliberal! ¿S' ha perdut la conseqüencia? Qué la busquin, que no es difícil trobarla.

DESENGANY.

Del blanch lo negre es esclau,
lo que paga del que cobra,
del que es rich lo que es més pobre
y 'l d' bil del fort y 'l bran.
Los uns sempre ab amenassas,
los a tres ab prechs y plors,
alíus com may los senyors
y plenas d' ira las massas
y sempre 'l mateix de pit
y d' odi y venjanca 'l crit...

¡B'n mirat
s' haurá fós la llibertat!
¿Heu entrat may al fossar
passejant per distracció?
Dochs jo os asseguro jo
que s' hi pot estudiar.
Allí de marbre veuren
uns magnífichs panteons
...pè 'ls católichs ricatrons,
qui hi té un angel, qui una creu.
Lo qui com ells no há cregut
vá á pará en un lloch corromput.

¡Ay... carat
y parlabam d' ignaltat!
Diheu que tots som germans,
ho proclama Jesu-Christ
y en mitj d' aixó, lo més trist
es que encara hi ha tirans,
que to s' acaba la guerra
que may paran los canons,
que 's disputan las nacions
quatre terrossos... de terra.
Que ja no hi há nobles fús
tot, son objectes ruins.
¡M' he ta'lat
creya en la fraternitat!

PEP.

ERLEIXIÓ de un periodista:

Un hom' escriu un article per llamar l' atenció del públich, y no obstant al fiscal l' hi xoca y l' denuncia.

Aixó es una jugada de billar: carambola..... y palos!

Diferencia esencial entre en Cánovas y en Romero Robledo.

A n' en Romero Robledo, com qu' es jove, l' acompanyavan als embalsats.

A n' en Cánovas, com que ja es gueto, l' acompanyan al Ateneo.

En Cairoli, president del consell de ministres Italiá dias endarrera vá visitar al ex-Khedive d' Egipte que resideix á Italia.

Ismahil Pachá vá tornarli la visita tot seguida.

—Prou, prou, deya un teredor de paper egipcio: que qu' es las visitas las toina sen pie; lo que no m'ha aquest senyor son los quartos que va enmat-
levar.

En Cánovas vá assistir á la inauguració del Li-
neo; las canyerías estavan desajregladas y 'ls cor-
redors eran á las foscas.

Tornant del vapor vell, vá voler arribar fins á las
Corts de Sarriá per veure 'l ball que 's donava ab
de motiu ser la festa major.

Donchs, mirin; també 'l saló de las Corts de Sar-
riá era á las foscas.

Per tot arréu ahont vá en Cánovas la fosca 'l per-
regueix. ¿Es aixó un presentiment del porvenir, ó
un recort de la huelga del gas?

Un comerciant s' estava á la taula de un café,
escollant com parlavan d' art musical.

La conversació versava sobre 'l sou que cobran
los barítonos y 'l que cobran los tenors.

—Los tenors, deya un barítono, tenen 5000
franchs cada mes; los barítonos no 'n tenen més
que de 1000 á 1500.

—¿Y perque va tirar per barítono? l' hi pregunta
el comerciant: jo en lo cas de vosté hauria estudiat
per tenor.

¿Se recordan dels miracles de Sant Jorjioz (Sabo-
ya) de que vaig parlarlos en lo número passat.

La pastora Jacqueline Bosse va ser condemnada
com saben, á ser tancada dintre de una casa de
correcció.

Per probar que la Mare de Déu l' hi sortia, feya
dos miracles:

Primer, un llum que apareixia entre las bran-
cas de un arbre; y segon, davant de una multitud molt
numerosa, ella feya preguntes, y una veu misterio-
sa é invisible l' hi responia. Los pagesos que ve-
yan aquest prodigi estavan admirats.

Luego, recorregut lo terreno, va trobarse entre
las bran-
cas una caps de llustre de llauna, plena
d' oli y ab un blé molt groixut. Vels' hi aquí es-
plicada la causa del llum.

Are respecte á las véus misteriosas va averiguar-
se que la pastora era ventrílocua.

A Barcelona, en un dels centres d' ensenyansa
hi ha un catedràtic de Economia política, digne
de portar sotana y ensenyar en un seminari.

En lloch d' explicar las lleys econòmicas s' en-
treté parlant de la Creació del mon, del sagrament
de la Eucaristía y del misteri de la Santíssima Tri-
nitat. A molts alumnos aixó 'ls fá Tos.

Un alumno deya:—¿Que té que veure la Santíssima
Trinitat ab l' Economia política?

Y un altre responia:—No poch, ni gaire. ¿Vols
res més econòmich que de tres personas distintas
ferne una sola y verdadera?

Primer vá venir en Romero; després ha vingut
en Cánovas.

Los conservadors son com los frares y com los
pollastres: sempre ván de dos en dos.

Veyent en Cánovas una fábrica de filats, es fama
que vá dir:

—Mirin, senyors, á casa nostra encare filém més
prim.

Dijous va haberhi vetllada literaria al Ateneo en
obsequi de 'n Cánovas, es á dir de 'n Cánovas con-
siderat com á home de lletras, no com á home
polítich.

Un fulano de la broma volia posar un cartell á la
porta, dihent:

Gran exposicion, nunca vista en Barcelona.

Aquí se enseña
¡¡UN MÓNSTRUO!!

Entrada general: 4 quartos.—Niños y soldados 2.

Apenas va arribar en Cánovas á Barcelona, la
primera visita va consagrarla al Circo eqüestre

Y l' Alvante, l' home dels equilibris maravillo-
sos, trobantse ja dalt del trapecio no va poder tre-
ballar: va tenir rampa.

Ja va fer bé en Bismark de no voler cap entre-
vista ab un home semblant.

A mí 'm succeheix lo mateix que al Alvante
sempre que veig á n' en Cánovas, sobre tot quan
governa, 'm vé rampa.

Dos anécdotas sobre las visitas de 'n Cánovas.

Se trobava en una botiga, y 'l botiger plantantse
á parlar castellá va preguntarli si 's trobava fatigat
de veure tantas fábricas.

—Muy al contrario, va respondre en Cánovas,
esto á mi me gusta mucho.

Y 'l botiger, fent una rialleta va respondre:

—Sí, ya se conoce que es Vd. un hombre de delito.
Lo monstruo de l' Edat present va quedarse com
qui veu visions.

Y va la segona que va passar en una fábrica, en
la qual la meytat dels talers estavan parats.

En Cánovas va enterarse de tot com de costum,
y com de costum va dirli al despedirse:

—Señor mio; yo felicito á Vd. por el estado de su
fábrica.

Lo fabricant va llansar una mirada sobre 'ls ta-
lers qu' estavan en boga.

A Madrit fá poch dias que han fet un cardenal.
¡Ay senyor! Per fer cardenals no hi ha com la má
del fiscal d' imprenta. Nos dona un cop de fuet, y
ja está.

La Epoca es un periódich serio: donchs bè l'
Epoca diu que un d' aquests dias vá veure en lo
Saló del Prado á un mestre d' estudi, que acostant-
se á una dida, l' hi digué

—Per mort de Déu, deixim dona uná xuclada.

A aquest estat han reduhit los conservadors als
mestres d' estudi.

Se parla de un cambi de ministeri. En Martinez
Campos fá ayguas: y en Cánovas ja s' ha lligat las
espardeñas.

Lo general es lo pare de la política conservado-
ra. Ell á Sagunto vá ferla neixe. En Cánovas,
donchs, es fill del general, políticament parlant.

Y á pesar d' aixó en Cánovas l' hi fá la trabeta,
de manera que 'l general al caure de bigotis, podrá
exclamar com Cessar:

—¿Tú també, Bruto?

Conta un periódich de Madrit, com una proba de
l' alta inteligencia dels funcionaris conservadors,
que una persona destinada á la Habana ab un mag-
nífich empleo, preguntava:

—¿Quina distancia hi ha de la Habana á la isla
de Cuba?

A lo qual l' hi van respondre:

—La mateixa que la de Madrit á Espanya.

A Murcia s' ha descubert una novatrampa. Se
tracta de una friolera, res, trenta milions que ana-
van á escamotejarse.

La antigua política conservadora es com una
caldera veila: ja se sab, caldera vella, forats y
bonys.

Uns forats que trenta milions s' hi escorran com
una gota d' aygua.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Cabo.
2. ID. 2.ª—Francisca.
3. ANAGRAMA.—Algo gola galo.
4. ENDEVINALLA.—Grabat.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Palautordera.
6. LOGOGRIPO NUMERICH.—Francesch.
Francés.
Franc.
Sena.
Ros.
Ca.

7. CONVERSA.—Miseria.
8. GEROGLIFICH.—A gran cas llargá recordansa.

Han endevinat totas las soluciones los ciutadans Mari-
eta T. de Reus y J. Mané 7 Xiu-xiu y Trewey p' t t 6 Si-
cutérat 5 J. M. P.; 4 Xirineo, Crépsis y P. D. L.; 3 Ninous
y Un hortelá; y 1 no més P. Farro.

XARADAS.

I.

Jo sempre he portat segona,
pero prim-ra girada
y á la dona no i agrada
perque diu fa poch persona.

Com are he tingut hu tres
á un dest-no qu es com cal
m' han fet avu y la toral
que no dech portarne més.

PAU SALLA.

II.

Ma p-imera es animal;
lo cantant fa dos tercera,
y á casa del mere-tral
lo tot trobaré n que impera.

RUMIANTE.

ENDA VINALLA.

Jo comunique al ausent
lo que m' dicta 'l pensament.
Més te diré: si no ho creus
are 'm tocas, are 'm veus

MOROLOBOGONGOF.

SINONIMIA.

Ahir á n' el carrer tot
á las tot no hi fey falta;
quant una tot van tirarme
del balcó de certa casa.

PILLASTRON.

CONVERSA.

- ¡Ola Paul!
- Adios, Joan.
- Que estrany ¡tú per aquí!
- Mira vaig á casa del meu amich...
- Sabs que so casat.
- No, pero m' ho pensava.
- Tens rahó que ja sabias que festejava.
- Adios que m' en vaig.
- ¡Esco'ta! ¿Com se diu lo tèn amich y de que fá?
- Ja ho hem dit ara mateix.

BONAVENTURA MALASORT.

TRENCA CLOSCAS.

Olegari, Ramon, Gregori, Anton, Agustí.
Ab aquestas par ulas formar ab las primeras lletas le-
nem d' una regió espanyola.

JOAN B.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab lletas que llegides horizontal y
diagonalment digan: la 1.ª ratlla una prenda de vestir, la
2.ª un animal; la 3.ª lo que té tothom, la 4.ª un animal y
la 5.ª una lietra.

PAU CORNADÉ.

GEROGLIFICH.

K M A M
A Monjuich
A N T
E R E
Bro.

S. DE GRANOLLERS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans P. Farró, Nef y Cloro, J. Granollers, Marieta T. de Reus
y Nas de Lloro.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-
poch lo qu' envian los ciutadans Ninous, Pica-forats, Camús,
Fugós, Un drap-yré, Paga mona, Pa y napa, Xirineo y N. P. R.

Ciudadá Gat vell. Es impossible que poguem complaure'; en
«La Campana» no hi admetem anu-cis particulars.—J. V. L.:
Queda complascut.—P. Ll. Torruella. Las noticiass que 'ns dona
teuen poch interes no ob-teni farem que las porti la «fasceta
de Cataluña.—Advocat Queda servit.—M. Torras. Publicarém
alguns epigramas.—Nef y Cloro: Insertarém lo geroglífich.—
H. rtiela. Idem la conversa.—No y de sucre. Idem trenca-caps.—
Marqués dels quatre vents. Lo cas sen-bla increible: no 's pot
creure que 's vaja á presiri tant facili-ent. Si vol donguins més
datos fetxas de tot, lo lloch ahont s' ha vist la causa, y vinga
tot baix la responsabilitat d' una firma coneguda.—Pascual
Giri: Arreg-arem lo sonet y publicarém una cantarella.—Rech
Tel Pap: Publicarém algo de lo que 'ns envia.—Tiburón de
Reus: Idem conversa y geroglífich.—P. Ribera: Queda monelo-
nat, no tant per extens com voldriam, y si conforme 'ns per-
metl' espay escás de que dispo-em.—C. Rossell: De las tres
poesias la segona es la que está millor, pero ja 'ns guardarém
molt d' insertarla.—A. Pairachs: De vosté podem utilisar un
epigrama; del seu company res.—C. Morera: No s' enameri tant
de bona fe, creguins a més als nostres le-tors los hi importa
poch.—F. Ll y B.: Publicarém alguns epigramas.—F. F. Vallee-
bre: Queda complascut.—Pa com unas hostias: Hi anirá 'l logo-
grifo.—Gallinaire de Vilanova. Publicarém lo geroglífich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

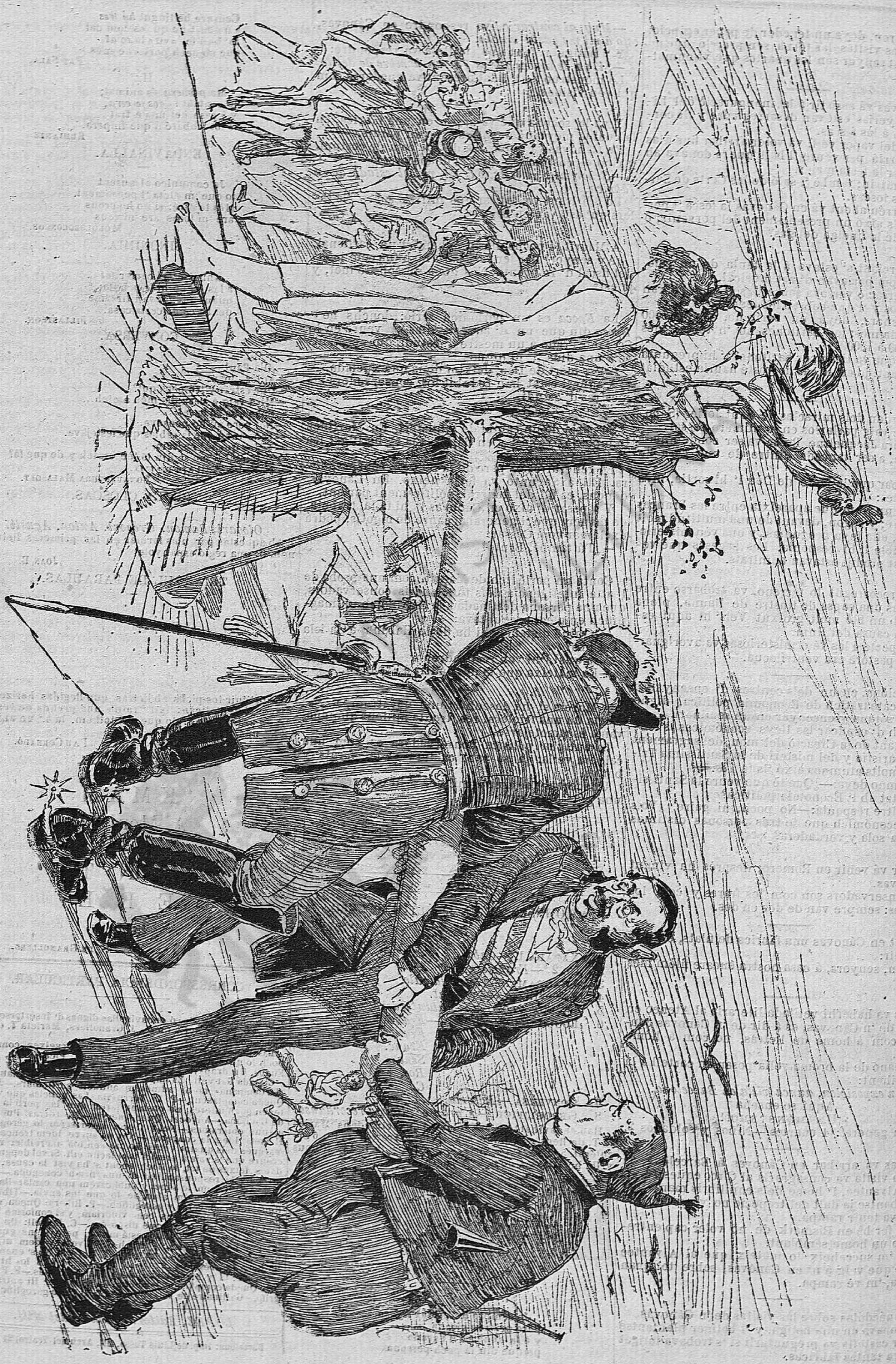
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

LIBERALES

LOS PARTIJS

CONSERVADORES.

Mientras los uns baladregan, los altres apretan.